

Homilie op de verjaardag van de kerkwijding van de St. Catharinakathedraal te Utrecht bij de opening van het nieuwe studiejaar van de FKT.

Utrecht, St. Catharinakathedraal - 22 augustus 2017

Eerste lezing: I Kon. 8, 22-23. 27-30, Tweede lezing: I Petr. 2, 4-9), Evangelie: Luc. 19, 1-10)

Afgelopen zondag kreeg ik foto's te zien van kinderen van mijn broer die voor het eerst met elkaar enkele dagen naar Parijs waren geweest, waaronder selfies bij het imposante godshuis *Sacre Coeur*.

Een paar dagen eerder had ik al een app van ze gekregen met een filmpje. Ze stonden op het plein vóór de *Notre Dame* precies op het moment dat er uit die kathedraal een processie kwam.

Het was Maria Tenhemelopneming.

Ze kennen hun oom. Die vindt dat vast mooi om te zien, hebben ze gedacht.

En ze zorgden ook voor muzikale begeleiding van dat filmpje; een mooi 'Avé Maria'. Mijn dag kon niet meer stuk ...

Weer heel wat kerken zijn er tijdens de afgelopen vakanties bezocht, van kapelletjes tot immense kathedralen.

Al die kerken in onze landschappen, dorpen en steden, het zijn tekenen dat God bij ons wil wonen.

En ook al leven wij in een tijd dat er meer kerken gesloten dan gebouwd worden - althans in ons land - zichtbare tekenen van God die wij ons wil wonen, zijn en blijven van groot belang, waaronder godshuizen, ook al kunnen we ze helaas niet alle behouden.

Onze Heer Jezus is op weg naar hét godshuis van zijn volk Israël, naar de tempel, het 'huis van zijn Vader'. Daarom is Hij op weg naar Jeruzalem, en Jericho ligt op de route daarheen.

Voordat Hij Jericho binnengaat, neemt Hij de Twaalf apart en kondigt zijn lijden, sterven en verrijzen aan.

Daarom *moet* Hij naar Jeruzalem, maar de apostelen begrijpen Hem niet.

Zoals ook Maria en Jozef Hem niet begrepen toen Hij - twaalf jaar oud - achter was gebleven in de tempel. *"Wisten jullie dan niet dat Ik in het huis van mijn Vader moest zijn?!"* (Luc. 2, 49).

In dat 'huis van de Vader' zal Hij nu opnieuw moeten zijn en wel om deze te reinigen, opdat het weer een huis van gebed zal zijn. Maar Jezus *moet* eerst nog in een ander huis zijn en wel in Jericho, in het huis van Zacheüs.

Zacheüs - zijn naam betekent 'rechtvaardige' - is hoofdambtenaar bij het tolwezen. Zijn rijkdom en positie getuigen niet van een rechtvaardige levenswandel. Hij heult met de heidense Romeinse bezetter. Zijn kostje is gekocht, zou je denken.

Maar toch ... er knaagt blijkbaar iets aan hem. Want, ... waarom wil hij Jezus zien? Hij, man van grote rijkdom en bijzondere positie rent als een kleine jongen vooruit, klimt in een boom en verstopt zich. Goed beschouwd is dat bespottelijk. Waarom doet hij zo?!

Hij verstopt zich uit angst ontdekt te worden. Maar, hij zal toch weet hebben van Adam en Eva die zich ook voor de Heer in de struiken hadden verstopt, maar geen mens kan zich voor Hem verborgen houden. Waarom dan die 'muur' van bladeren en takken om hem heen getrokken? Van de geschiedenis van zijn stad wist hij overigens toch ook dat muren kunnen instorten?!

Ondanks de 'muur' van takken en bladeren om hem heen, ziet Jezus hem.

"Zacheus, vandaag moet Ik in jouw huis gast zijn!"

Hij *moet*, ja want ook deze mens, hoe smerig ook zijn zaakjes, ook bij hem wil de Heer verblijven.

De aanwezigheid van Jezus in zijn huis raakt Zacheüs zó zeer, dat zijn leven radicaal verandert. De helft van zijn rijkdom zal ter beschikking komen van de armen en die hij heeft afgeperst zal hij ruim compenseren, meer dan wat nodig was.

Overigens, hij blijft klaarblijkelijk wel tollenaar. Hij gaat niet, zoals zijn collega Levi ofwel Matteüs deed, zijn beroep vaarwel zeggen om Jezus op zijn weg naar Jeruzalem te volgen. Blijkbaar vraagt Jezus dat niet van hem, maar wel dat hij op de plaats waar hij leeft en werkt, dat hij dat voortaan doet als een 'rechtvaardige', een mens die zijn eigen naam eer aan doet, ja als een ware zoon van Abraham. Dan zal God bij hem blijven. Het een kan en wil niet zonder het ander.

Dat had God immers duidelijk gemaakt aan koning Salomo.
Die had zeven jaar gebouwd aan de tempel in Jeruzalem.
God had beloofd: Ik zal bij mijn volk Israël komen wonen,
Mijn volk niet in de steek laten, als jullie mijn voorschriften, rechtsregels en
geboden strikt naleven (I Kon. 6, 11-12).
Die geboden hebben alles te maken met God en de naaste de plaats geven
die hen toekomen. Dat zal Zacheüs voortaan ook doen in zijn huis,
in zijn handel en wandel.

Na Jericho ging Jezus gelijk naar Jeruzalem. Na zijn koninklijke intocht
aldaar ging Hij direct door naar de tempel, naar het huis van zijn Vader.
Het was een markthal geworden in plaats van een huis van gebed.
De kooplieden smeed Hij er dan ook uit. Hij zal er zijn eigen doodvonnis mee
hebben ondertekend, Hij die toen zei: *“Breek deze tempel af en Ik zal hem
in drie dagen weer doen herrijzen.”* (Joh. 2, 19). Hij sprak van de tempel van zijn
lichaam.

De Orde van dienst van de kerk- en altaarwijding van het Romeins Pontificaal,
broeders en zusters, zegt in de inleiding, indachtig ook de tweede lezing:
*“Door zijn dood en verrijzenis is Christus de ware en volmaakte tempel van het
Nieuwe Verbond geworden en heeft Hij zijn eigen volk samengebracht .
Dit heilige volk, ..., is de kerk of Gods tempel die uit levende stenen is
opgebouwd, waar de Vader wordt aanbeden in geest en waarheid. “*
(NRL 1980, pag. 22)

Wij - als Kerk tezamen en ieder van ons persoonlijk - wij zijn geroepen, bedoeld om – evenals Zacheüs voortaan - een levende steen te zijn van de tempel die Christus is, van de geestelijke tempel die Hij in liefde aan het bouwen is.

Dat is nogal wat! U en ik, levende stenen die nodig zijn voor bouw van Gods huis in deze wereld! Maar, als ik naar mezelf kijk, ben ik dan wel geschikt? Is het allemaal niet te broos?! Ben ik wel een betrouwbare rots waarop Hij kan bouwen?!

“Zacheus, ik moet in jouw huis te gast zijn”. Deze woorden spreekt Jezus tot ieder van ons. Ook ons ziet Hij, heeft Hij nodig zijn rechtvaardige en barmhartige liefde te verspreiden. Ook bij ons wil Hij daarom zijn.

Om Hem met vreugde te ontvangen, zal het nodig zijn dat we doen wat het volk in Jeruzalem ook deed nadat de Heer de tempel gereinigd had: luisteren naar zijn onderricht.

Om Hem met grote vreugde te ontvangen, zullen we ons door Hem ook telkens weer moeten laten reinigen. Daarvoor heeft Hij ons een bijzonder sacrament gegeven, dat van boete en verzoening, ofwel de biecht.

Om Hem met vreugde te ontvangen, mogen we met Hem en elkaar telkens weer naar ‘de bovenzaal’, hetzij in een kapel, dorpskerk of kathedraal, om de Eucharistie te vieren.

Om Hem met vreugde te ontvangen, zullen wij zijn liefde doorgeven
juist ook aan armen en noodlijdenden, in wie Hij ook tot ons komt.

Dat alles om te blijven groeien als levende stenen,
om te blijven bouwen aan zijn huis in deze wereld,
dat huis dat door ons wil en zal stralen – zoals bij Maria, *Notre Dame*,
met de gloed van de eeuwige liefde van zijn goddelijk hart,
zijn *Sacre Coeur*.

Amen.